

ULF STARK PER GUSTAVSSON

DETEKTIV- POJKEN

**BONNIER
CARLSEN**

Plötsligt vimlade det av privatdetektiver i Stureby. Min bror och hans kamrater sprang omkring med förstoringsglas hela dagarna. Dom la sej på knä och tittade efter spår. Dom rynkade ögonbrynen och skrev saker i sina anteckningsböcker.

Ibland skuggade dom skummisar.

Det var just vad dom gjorde när jag tittade ut genom grinden.

Dom följde efter farbror Gustavsson.

– Varför följer ni efter farbror Gustavsson? ropade jag. Är han en skurk eller nåt?!

Jag ropade så högt att Gustavsson vände sej om.

– Ge er iväg, ungar! fräste han till min bror och hans kompisar. Jag är trött på att ha er i hasorna!

Sen gick han in i sitt hus och slog igen dörren med en smäll.

– Bra gjort, Uffe! sa brorsan.

Men det menade han inte.

– Klantaschel, la han till för säkerhets skull.

– Vad är ett klantaschel? sa jag för det lät roligt.

– En sån som du, sa Larsen.

Då skrattade alla, så då passade jag på att fråga:

– Kan inte jag också få vara med och vara detektiv?

Jag är inte så dum som ni tror.

- Nä, dummare, sa brorsan. Och så är du för liten.
Det var sant. Jag var liten. Då måste man vara smart.
Ibland fick jag vara med om jag grät. Jag låtsades göra det. Då la Nisse handen på min röda toppluva.
- Grina inte, Uffe, sa han. Att vara deckare är ingenting för småglin.
- Så visade han mej förstoringsglasat.
Han visade att man kunde bränna upp myror med det.
- Du får vara med när du har blivit större, sa han.
– Vad ska jag göra till dess då? sa jag.
– Cykla runt på tomten, sa brorsan.

